

Vzpomínky

Karel Plíhal

1. Vlastní krví slunce kreslí na skla oken krajinky,
odevšad se na zem snesly utahané vzpomínky,
otvírám jim do předsíně, zouvají si botičky,
hned se ženou do kuchyně na slaninu s vajíčky.

R: Každá má jméno holky, se kterou jsem někdy chodil,
každá zná všechna přání, co jsem za ta léta měl,
každá ví, kdy jsem pomáhal a kdy jsem zase škodil,
každá z nich je tou láskou s velkým eL.

2. Než se nají, tak jim stelu ve své noční košili,
snad si je moc pouštím k tělu, ale kam by chodily,
vykoupané, nakrmené jdou si se mnou povídat,
dokud nás čas nezažene jít se řádně nasnídat.

R: